

METSIIEN MIES

Outi Lehtonen

Oikean silmän ympäryys oli turpean sininen, ja vasen oli ruskeaksi kuivuneen veren peitossa. Ruhjoutuneen leuan alla erottui selkeä punaisesta siniseen muuttuva nirhama, joka jatkui molempien korvien alta niskaan. Mustelmat matkasivat rintojen ja vatsan yli avoimiin reisiin. Oikea kämmen oli kupertunut pään yläpuolelle kuin koppia ottaakseen.

Yksi kuvista oli kaunis. Se oli otettu metrien päästä, ja kalmo oli vain epämääräinen vaalea läiskä kuvan alalaidassa. Tarkentuneessa taustassa meri kimmelsi neulastarkkojen puiden ja rosoisten kallioiden takana, ja orava tuijotti mielteliään näköisenä johonkin kameran yläpuolelle.

Eturauhasessa tykytti. Halikko huokaisi ja laski valokuvat pöydälle. Hän nousi, käveli vessaan, nosti kannet ja yritti rentoutua. Vaivalloinen, sekunnin kestävä noro lirahti pönttöön.

Oli Halikko jossain vaiheessa lääkäriissäkin käynyt. Lääkäri oli kysellyt ja tutkinut, ja ensin epäillyt sukupuolitautia.

- Voiko sellaisen saada palasohvalla nukkumisesta? Tai eroottisista unista? Halikko oli kysynyt, ja kipeä kuva vaimon lähdöstä helsingin miehen matkaan oli puristanut rintaa. Virtsaamisvaivat olivat alkaneet samana päivänä.

Tulokset kertoivat eturauhasen hyvänlaatuisesta liikakasvusta, ja tehottomat lääkkeet Halikko oli jättänyt puolen vuoden käytön jälkeen kaappiin.

Oli päästävä ulos. Halikko huikkasi Kemppaisen mukaansa.

- Mennään katsomaan jäikö pojilta jotain huomaamatta.

Puolentunnin ajon jälkeen Halikko parkkeerasi auton metsätien varteen.

Loppumatka oli käveltävä.

Metsä oli kaunis ja täynnä ääniä. Puut huojuivat käsittämättömän korkealla ja happea tuntui olevan läkähdyksiin asti. Lintuja oli satapäin ja kaikki lauloivat.

Rikospaikan ympärille oli vedetty valkosininen nauha.

- Täällä mitään enää ole, lähdetään takaisin, Kemppainen sanoi aikansa tongittuaan.

- Odota, minä heitän vähän vettä ensin, Halikko sanoi ja pujahti nauhan ulkopuolelle.

Hän aukaisi housut ja varmisti ettei tipauttelisi punteille. Mutta suihku lensikin kauas ja komealla kaarella. Tykytyksestä ei ollut tietoaakaan.

- Katsos perkelettä! Halikko mielisteli, sulki housunsa ja taputti järeän männyn kylkeä.

- Tässä olisi komea mökin paikka, katso mitkä näkymät, Halikko sanoi ja teki kädellään laajan kaaren.

- Kuka hullu tällaiseen paikkaan rakentaisi, kolmas henkirikos samassa metsässä.

- Minä voisin. Ja ei se paikan syy ole. Katso nyt tota merta kimmeltää niin että silmiin sattuu ja kalat hyppäävät melkein pannulle! Ja metsä on täynnä sieniä ja marjoja. Ja katso näitä puita, niillä on ikää ja kokoa ja asukkaita. Ne ovat kuule seisseet tässä toistasataa vuotta, Halikko intoili ja mäjäytteli mäntyjä kämmenellään.

- Kaikkea sinäkin haaveilet, Kemppainen sanoi ja lähti autoa kohti.

- Ei kun oikeasti. Olen ajatellut kysyä, josko se Vainosen vanha isäntä myisi tästä minulle hehtaarin. Se asuu itsekseen tämän tien päässä. Oletko nähnyt paikan? Tumma metsä reunustaa pihaa kuin suuri vihreä seinä. Olisi se hienoa. Ja tänne ei tarvitsisi omaa tietäkään vetää kuin sata metriä. Ja asustelisin täällä sitten vallan. Kyllä olisi mukava kuule töiden jälkeen tänne tulla.

- Niin joo, ja työmatka ei rasittaisi, kun ottaisit itsellesi kaikki ne murhat, jotka tässä sinun takapihallasii tehtäisiin. Eli ei muuta kuin suoraan aamukahvilta ruumiita tonkiin!

Yöllä Halikko heräsi huutoonsa: Minä omistan puita!

Hän nousi istumaan. Kello oli puoli neljä, enää ei uni tulisi. Hän pukeutui, yritti virtsata ja lähti ulos. Vaimo oli sanonut, että Helsingissä on kaikki mitä ihminen tarvitsee.

Lähin metsä oli uuden asuinalueen leikkipuiston takana. Halikko tarpoi rivakasti kahden kilometrin matkan, ohitti puistossa natisevat keinut ja saapui metsikköön.

Metsä oli harvennettu puistomaiseksi ja leveiden polkujen varsilla oli tölkkejä, muovikassin riekaleita ja muuta roskaa. Halikko poikkesi polulta ja haisteli ilmaa. Metsän hajua ei ollut. Hän työnsi nenänsä puun rosoiseen pintaan. Se haisi vähän pihkalle ja vähän laholle. Sitten hän aukaisi housunsa ja antoi tulla. Kaari ei ollut yhtä komea kuin päivällä, mutta kaari kuitenkin.

Minuutin kävelyn jälkeen metsä loppui raivattuun alueeseen. Halikko sai tihrustettua aukean reunalla seisovasta kyltistä rakennuttajan nimen ja rivitaloalueen valmistumisajan. Omaa metsää täytyisi ihmisellä olla, Halikko ajatteli, ja omia puita.

Lepistö-niminen mies oli pidätetty, ja kuulustelut olivat jatkuneet jo kolme tuntia. Tauolla Halikko soitti Vainosen isännälle ja esitti asiansa. Isäntä myisi kyllä, mutta ei hehtaaria vaan koko alueen. Kaksikymmentäkaksi hehtaaria! Siinä olisi metsää. Metsää ja puita.

Kaksikymmentäkaksi hehtaaria. Hinta kuulosti paljolta, ja Halikko sanoi miettivänsä. Sydän tykytti yhtä tahtia eturauhasen kanssa. Vessaan oli pakko mennä, vaikka hän tiesikin sen turhaksi.

- Mitä sanot, eikö olekin selvä syyllinen, Kemppainen kysyi kahvihuoneessa.

- Koska sinä olet viimeksi ajatellut puita? Puita ja metsää? Halikko sanoi.

- Mitä niistä?

- Ajattele nyt jotain jättimäntyä. Kuinka kauan se on siinä seissyt ja mitä kaikkea se on nähnyt. Kaksisataa vuotta ainakin! Ja sitten kun niitä on monta ja paljon, niin sitten se on oikea kunnon metsä. Ja mitä joku ihminen on sellaisia puita kaatamaan? Kuvittele nyt, että ottaisit moottorisahan ja jysäyttäisit puita tantereeseen. Ei helvetti, sanon minä! Siinähan menisi kymmeniltä linnuilta koti ja oravilta, ja pistäisiltä ruoka ja turva.

- Oletko sinä jumalauta seonnut? Äläkä nyt vaan sano, että käyt jotain puita halailemassa!

- Kokeilisit kuule sinäkin vaan. Siinä unohtuu maailman murheet, ja se on lämmin se puun runko.

- Ei helvetissä!

- Ei kun on! Ja jos sulkee silmänsä ja kävelee kädet ojossa, niin puuhun ei voi törmätä, koska sen tuntee kämmenissään jo paljon ennen kuin siihen osuu.

- Sinä tarvitset lomaa!

- Ei tällä pallolla paljoa lomailtaisi ilman puita. Olisi kuule aika autiota kun puut eivät yhtään suojaisi paahteelta. Ja entäs tuuli sitten? Sehän ujeltaisi korvat päästä, kun puut eivät sitä estäisi. Vai olisiko sitä ollenkaan? Jos tuuli onkin puiden puhetta? Niin, ja mitä olisi maailma ilman metsien huminaa? Kuivien oksien rasahtelua saappaiden alla? Ja kun se olisi vielä omaa se metsä, ja omia puhteita itselleen tekisi, niin kyllähän sitä ihan erilailla itsensä mieheksi tuntisi.

- Jaa että vehje seisoisi kuin mänty tanassa, Kemppainen nauroi ja paineli ovesta käytävään.

- Kyllä kuule, ja järki vähemmän! Kokeilisit joskus! Halikko huusi ja paineli Kemppaisen perään.

Halikko katsoi kelloaan. Puoli kuusi. Vielä ehtisi kotiin asti.

- Eiköhän lopeteta tältä päivältä. Viekää Lepistö takaisin koppiin, Halikko sanoi ja nousi ylös.

- Mikä kiire sinulle nyt tuli? Kohta olisi alkanut kalliit tunnit, Kemppainen kysyi käytävällä.

- Ei se mitään tunnusta, muhikoon huomiseen. Ja kohta alkaa metsäradio.

- Hei vaan huomiseen, sankar jylhän männikön, Kemppainen nauroi.

Halikko asetti kupin ja leipälautasen pöydälle, istui ja aukaisi radion.

- *swii-swii-swii-swii..*

- Perkele! Halikko manasi ja tarkasti kanavan. Oikea oli. Ja kello oli tasan 18.05.

Viuhuna jatkui. Sitten kuului kuiskaavaa puhetta.

- *Nyt näyttäisi siltä, että Suomi ehkä saa kuin saakin kivellänsä Sveitsin kiven ulos, ehkä, kohta se selviää. swii-swii-swii-swii..*

- *Noin. Mutta mitä tekee Sveitsi? Suomen tilanne ei vielä ehkä ole mikään kovinkaan hyvä. Ehkä Sveitsi löytää vielä puhtia. swii-swii-swii-swii..*

- *Noin eteni Sveitsi. Mitähän Suomen pojat tuumaavat? Ehkä yhdellä onnistuneella liuútuksella he saavat jopa ehkä kaksikin Sveitsin kiveä pois ja onnistuvat ehkä saamaan oman kivensä jäämään. swii-swii-swii-swii..*

- Ehkä. Voi jumalauta!

Eturauhasessa tykytti. Varmasti. Halikko repäisi virtajohdon irti seinästä ja selostajan kuiskailu vaiken.

Vessareissu oli turha. Halikko puki päällensä ja käveli autolle.

Puolen tunnin kuluttua hän saapui tumman metsän reunustamaan pihaan, nosti housujansa ja käveli varmoin askelin Vainosen isännän ovelle. Halikko koputti oveen ja kääntyi katsomaan metsää.

Siellä oli kaikki mitä ihminen tarvitsi.